

Postanowienie z dnia 25 listopada 1997 r.

I PZ 39/97

Doręczenie wyroku bez jego uzasadnienia nie jest doręczeniem orzeczenia w rozumieniu art. 393⁴ KPC.

Przewodniczący SSN: Maria Mańkowska, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski, Walerian Sanetra (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 listopada 1997 r. sprawy z powództwa Bogusława S. przeciwko Miejskim Zakładom Komunikacyjnym w P. o przywrócenie do pracy, na skutek zażalenia powoda od postanowienia Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 9 czerwca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł :

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Powód Bogusław S. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 9 czerwca 1997 r. [...], którym Sąd ten odrzucił jego kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 kwietnia 1997 r. Sąd ten stwierdził, że warunkiem wniesienia przez stronę kasacji od wyroku sądu drugiej instancji jest doręczenie jej tego wyroku z uzasadnieniem. Tymczasem strona powodowa w terminie tygodniowym, liczonym od ogłoszenia sentencji wyroku, zgłosiła jedynie żądanie doręczenia jej odpisu wyroku, nie zażądała natomiast doręczenia tego wyroku z uzasadnieniem. W zażaleniu strona powodowa podniosła, że z systematyki KPC wynika wprost, że wyrok jest orzeczeniem, a przepis art. 393⁴ KPC stanowi, iż kasację wnosi się w terminie miesięcznym od dnia doręczenia orzeczenia stronie skarżącej. Skoro

zaś powód w terminie 7 dni od ogłoszenia orzeczenia zażądał jego doręczenia i wyrok ten otrzymał, a następnie wniósł od niego kasację, to wobec tego spełnił warunek, o którym mowa w art. 393⁴ KPC.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Miesięczny termin do wniesienia kasacji biegnie od dnia doręczenia orzeczenia stronie skarżącej (art. 393⁴ KPC). Idzie jednakże o takie doręczenie, które było prawidłowe, tj. dokonane zostało zgodnie z wymaganiami przewidzianymi w art. 387 KPC. Doręczenie prawidłowe zależy zwłaszcza od wystąpienia przez stronę z żądaniem doręczenia jej orzeczenia z uzasadnieniem (art. 387 § 3 KPC). Doręczenie więc stronie wyroku bez jego uzasadnienia nie jest w istocie doręczeniem orzeczenia w rozumieniu art. 387 § 3 KPC, a wobec tego nie można uważać, że rozpoczyna bieg miesięczny termin z art. 393⁴ KPC, co może być interpretowane w ten sposób, iż doręczenie orzeczenia nastąpiło wbrew wymaganiom art. 387 § 3 KPC, a więc w sposób nieprawidłowy, albo że w istocie doręczenie orzeczenia w ogóle nie miało miejsca.

Przepis art. 387 § 3 KPC przewiduje jedynie doręczanie orzeczenia z uzasadnieniem, natomiast jeżeli strona żąda tylko doręczenia jej odpisu wyroku i taki odpis zostaje jej doręczony, to nie jest to doręczenie, o którym mowa w art. 387 § 3 KPC. Pojęcia zaś doręczenia z art. 393⁴ KPC nie można wyjaśniać w oderwaniu od art. 387 § 3 KPC, gdyż poza tym przepisem Kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje - we wchodzącym w rachubę zakresie - jakichś innych sposobów doręczania orzeczeń.

Przy przyjęciu zarówno pierwszej, jak i drugiej wykładni należy uznać, iż nie dochodzi do doręczenia orzeczenia stronie zgodnie z wymaganiem art. 393⁴ KPC. Doręczenie nie odpowiadające wymaganiom z art. 387 § 3 KPC należy więc uznać bądź za doręczenie nieprawidłowe, bądź też za doręczenie poza zakresem art. 387 § 3 KPC, zaś w art. 393⁴ KPC pojęcie doręczenia orzeczenia pozostaje w bezpośrednim związku z doręczeniem, które jest określone w art. 387 § 3 KPC, a to oznacza, że w takiej sytuacji przewidziany w art. 393⁴ KPC termin nie może rozpocząć swojego biegu. Wobec tego nie może też zostać wniesiona kasacja.

W tym stanie rzeczy należało uznać, iż zarzut zawarty w zażaleniu jest bezzasadny. Z powyższego względu Sąd Najwyższy na podstawie art. 385 KPC i art. 393¹⁹ KPC orzekł jak w sentencji.

=====